

M V21
V250M

M W
16941

XUÂN HOÀNG

về một mùa gió thổi

thuongmaitruongxua.vn

thơ

tpm

VỀ MỘT MÙA GIÓ THỜI

thuongmaitruongxua.vn

Đài đưa tin : gió bắc đang về!
Chiều Nam Bộ, hay chưa, trời vẫn nắng!
Cái nắng ngọt, vừa vàng, vừa sáng,
Gió rì rào giễu cợt những hàng me.

Chợt nhớ về xứ rét ngoài kia,
Len và dạ đi giữa đường Hà Nội.

Lá sấu rơi trên vĩa hè bồi hồi,
Đào Lạng Sơn hồng như má trẻ thơ.

Và hình như ở Huế trời đang mưa.
Ô ngũ sắc che mái đầu đen nhánh.
Hàng long não run dài cơn gió lạnh
Hoa đại vàng rung cánh giữa vườn xưa.

Và gió chiều đang thổi hút truông thưa:
Biển Phan Thiết xanh một màu kỳ lạ!
Nắng và rét hòa nhau trong sắc mạ,
Cát và đồi xen lẫn cuối đường xa.

Bồng bồi hồi chiều sức nước non ta
Qua vẻ đẹp của muôn trùng sông núi,
Trong dáng dấp một mùa gió thổi
Sau bao ngày dành cho chuyến đi xa.

12-1977

MỘT SÁNG CẢ MAU

Có thị xã nào lạ thế này không?
Giữa mùa khô, bầu trời trong vắt,
Con nước lên, phố thành ngô lứt
Nắng phố vàng, chợ cá họp đường mai.

Tuyến bộ đã dừng! Tuyến nước là đây!
Sông tấp nập ghe tàu về các huyện.

Quán rượu mở bên lối thuyền cập bến.
Món nhậu vào thơm phức đón người qua.

Bởi hước đầy nên gió ngộp phù sa
Hoa trái dọn ngang đường chừng ứ mật,
Tiệm may lăm khách hàng, hóa chật,
Thư viện nằm ngay phố chính nhìn ra.

Thị xã quây quần như một chùm nho:
Ra hết phố đã bạt ngàn ruộng trái!
Và phù sa cứ ngập tràn bến bãi,
Như mùa xuân quên hết chính mình mơ

Có cái gì gần gũi đến vô từ,
Tuy lạ lắm vẫn vô cùng lạ lắm!
Như thế đấy miền đất này thắm đậm
Nên ân tình xao xuyến gọi vào thơ...

11-1977

ĐÊM TÂY NINH.

Tây Ninh đường đêm trăng dòm nghiêng,
Dừa vương mùi nhang trong vườn êm.
Đều đều vó ngựa đi chậm chậm
Hương mía hình như ai bỏ quên?

Tòa thánh thâm nghiêm cửa mấy tầng
Lễ tan, áo trắng tỏa vào trăng

Một hồi chuông vọng không gian tím,
Như mỗi tâm tình chưa dễ an.

Tôi đến Tây Ninh, lạ buổi đầu.
Không dừng lại nhớ đất Cà Mau.
Phải chăng đất nước không ngừng mở
Xui chút hương rừng gợi biển dâu?

Tiếng súng miền trên bỗng dội về
Bà Đen* yên tĩnh lắng tai nghe
Bâng khuâng sương trắng choàng khăn sáng
Trong suốt vùng trăng tỏa bốn bề...

11-1977

* Núi Bà Đen, cách biển giới Cam-pu-chia — Việt Nam
chỉ chừng 10 km đường chim bay.

TIẾNG TÁC KÈ TRONG ĐÊM SÀI GÒN

Đêm Sài Gòn vào khuya.
Bao tiếng ồn đã lặng.
Ngoài trời, trăng lai láng
Trên vòm lá bên hè.

Bồi hồi chưa ngủ được
Bỗng đâu tiếng tác kè
Nổi lên trong tĩnh mịch
Như từ xa lạc về?

Không, chính tiếng tác kè
Ngay giữa lòng đô thị
Tiếng dài buồn nhạt thưa,
Như một niềm thân thi.

Tiếng tác kè đấy ư?
Vững bền và mỏng mảnh!
Tiếng rừng đêm chiến khu
Trong những ngày ấm lạnh!

Ôi cái tiếng thân quen
Giữa Sài Gòn lạ lắm!
Lộc phồn hoa, ba động,
Nở xoe như cánh sen...

11-1977

KHÚC HÁT VỀ MỘT VÙNG QUÊ CHIẾN TRƯỜNG

La Vang, Như Lệ, Tích Tường:
Những tên quen, một chặng đường âm vang!
Nhớ ngày sôi động quê hương:
Một thành cò... vụn, bao trang sử hồng!
«Đò em lên xuống Ba Lòng»*
Con sông Thạch Hãn, đôi dòng nhớ thương!

Bồi hồi dặm cỏ, bờ sương,
Một vùng bom, một chiến trường gian lao...

Bây giờ, như chuyện chiêm bao:
Xóa phân chia, lại đi vào thương yêu!
Chiến trường, đất ấy, bom gieo,
Hôm nay, trận diệt đói nghèo thêm trang.
Tích Tường, Như Lệ, La Vang:
Một vùng quê, một công trường thủy nông.
Đường xe lên tới Ba Lòng:
Con sông Thạch Hãn: một dòng thơ vui!

Tôi về trong buổi sớm mai,
Nắng vương trong búp hoa lài nhà em.
Trùng đoàn em đóng đôi bên,
Mãi mê công việc, em quên ghé nhà.
Nhìn theo sắc tím hoa cà
Mẹ cười: — «Nhớ dạo tản ra vùng ngoài
Chung chiêng một gánh gia tài
Một đầu: con, một đầu khoai: nửa nôi!
Giờ đây: cà trầu vườn ngoài,
Giờ đây: khoai chất đầu hồi, đủ ăn.

Con ra theo đội theo đoàn,
Phá mìn, xẻ núi, đào nương với người.
Mai rồi con nước chảy xuôi,
Ấm no hai huyện, bồi bồi lúa sây.
Mẹ dù nhắm mắt xuôi tay,
Cũng mang lấy cảnh quê này mà đi...*

Đường xa, giục bước chân về,
Ngồn ngang đất cũ, bộn bề vui nay.
Xôn xao một khúc sum vầy,
Bâng khuâng mấy đàn: voi, dầy, hợp, tan!
Tích Tường, Như Lệ, La Vang:
Một vùng quê, mấy âm vang chạng đường!
La Vang, Như Lệ, Tích Tường:
Con sông nước biếc, ngõ ngang mặt đê...

4-1978

* Thơ Lương An:

MIỀN TRUNG

Miền Trung, đất lửa, em vào:
Bắt đầu bằng sự bắt đầu từ xưa.
Quen dần sắc tím hoa mua
Nhưng đời sôi đỏ, những mùa gió nam.
Nhưng vùng đất khét khói bom,
Nhưng cồn cát trắng, những dòng sông xanh
Cái đau lẫn với cái lành,
Cái thương chen với cái tình, lạ chưa!

Thế rồi năm tháng đi qua,
Càng lâu, càng tỏ niềm xa nỗi gần.
Miền Trung thành dải tâm hồn.
Gió nam có lửa, gió nồm có trắng,
Con người có sức băng khuâng,
Buồn vui có tán, có quăng bên nhau
Rõ rồi, nỗi nhớ, niềm đau:
Cái cho, cái được, sắc màu lung linh...

Xôn sao, bỗng nhận ra mình:
Thì ra như thế là tình quê hương!
Hỡi miền Trung nhớ và... thương!

7-1977

VIỆT BÊN LĂNG VUA

Vua ngủ từ lâu trong bóng thông,
Bồi hồi lặng tâm mặc rêu phong,
Ngõ ngang thành quách vây cung điện,
Voi ngựa trầm tư trước cổng đồng,
Hoa sứ như trắng, rụng mỗi mồn
Vẫn là hoa cũ của vườn thom.
Mây đi như nắng lửa bông trắng,
Sen nở vô tư, lá đọng cườm.

Còn lại mệnh mông của tháng ngày
Trong đường nét mực tự bàn tay :
Cái tàn, cái đậu nghìn sau, trước,
Đọng dưới ao bèo ngã bóng cây.

Lặng ở đây xanh vạn tuổi đời
Ở đây, tôi lại gặp lòng tôi
Em như mây trắng trong trưa biếc :
Cảnh sứ in nghiêng một khoảng trời...

7-1977

thuongmaitruongxua.vn

TẶNG ĐẢO DỪA

Nắng đảo càng xanh rọi bóng dừa
Con đò mơ ngủ dưới hiên trưa
Gió nồm mãi thổi theo chiều rộng
Đã ghé về đây với mái chùa

Cuộc sống vừa ra khỏi ngồn ngang
Trưa nay, lắng lại chuyển đò ngang:
Trời xanh là cửa bờ yên tĩnh
Cho những niềm vui biết ngõ ngang.

Nha Trang ! Còn lại y nguyên đấy :
Một buổi trưa sâu ghé đảo dừa,
Chợt hiểu vì sao trọng cách biệt
Cây dừa từng gọi nổi buồn trưa !

8-1976

thuongmaitruongxua.vn

PHỐ SUỐI

Ôi, có gì đâu! Phố suối xanh:
Một nhà ga trắng mái chênh chênh,
Chôm chôm như lửa mang gai biếc
Thấp sáng hiên rừng những cánh thanh.

Xe nghỉ chân dèo lấy sức lên,
Ngoảnh nhìn đồng nội: hút triền miên

Rừng xa như hên đường thêm mát,
Trước mắt: xanh rờn nắng Lạng Biên.

Krông Pha* một thoáng xôn xao nhỏ:
Thị trấn không quen gặp giữa đường!
Hay sự bắt đầu là vậy đấy:
Xa rồi mới thấy vẫn vợ thương?

8-1976

* Thị trấn miền núi trên đường xe lửa (và ô tô) từ Phan Rang lên Đà Lạt.

PHAN THIẾT

Phan Thiết! Lòng sao ngỡ quá quen
Ngã ba lóa nắng. Một hàng hiên.
Nhà trường một mái, tường vôi trắng,
Một góc sâu đông, hương tím lên.

Thị xã biển cũng là phố biển:
Lung linh gió đắm vị hơi nồng.

Buổi mai, mùi lưới vương bờ cát
Cho tôi trắng về, cá nướng thơm.

Ơ, cũng quê nhà, phố biển ơi!
Phố quê tự hủy đã lâu rồi.
Qua đây, gặp gỡ chiều Phan Thiết
Bỗng thấy lòng mình đất nước soi.

8-1976

thuongmaitruongxua.vn

NANG MIỀN TRUNG

Mấy hôm nay gió bắc thổi nhiều
Sông Nhật Lệ vẫn tràn những nắng.
Gió thì rét mà nắng thì lại ấm
Xui tâm hồn như có ánh lưu ly.

Sân nhà tôi có mấy gốc tường vi
Hoa cứ nở rục hồng như đám bướm.

Gió bắc thổi, hoa rập rờn cánh thắm.
Như những niềm vui vương vấn hương

Và rất say là lá sắn sau vườn
Cứ lấp loáng một màu xanh thật sáng.
Gió thì rét mà nắng thì lại ấm
Nên bầu trời như cứ muốn lung linh.

Và lòng tôi thành cánh gió 'thông thênh
Có kỷ niệm bằng hoa hồng trước ngõ,
Có lá sắn mang nắng vàng nghiêng ngả
Có vui buồn theo sóng nước cồn dâng.

Em xa rồi, em vẫn nhớ miền Trung
Tôi ở lại, tôi thương dòng Nhật Lệ,
Sông đang trẻ và dạt dào đến thế
Huống chi còn mang nắng mùa đông!

Nếu hỏi vì sao tôi thương nắng trên sông
Chắc cũng khó trả lời riêng với bạn
Cũng như bạn đã yêu dòng sông nắng
Dù chỉ một lần ghé lại miền Trung.

MỘT CHIỀU ĐỒNG HƠI

Thị xã ấy chưa có thêm gì đâu:
Một bến cảng, vài gian ngói đỏ
Chiếc cầu bắc qua sông trên chỗ cũ
Dòng sông và bãi đất bồi.

Đến mùa hè những cây phượng hiếm hoi
Lại nở đỏ những chùm hoa lửa.
Mùa thu, nước dềnh theo lũ
Đề rồi trong lại rất nhanh.

Và sang đông cây đa đầu đình
Bị bom phạt, chỉ còn một nửa
Lại thả lá, bông bênh mặt cỏ
Khi trên mình, thớ gỗ thêm đanh.

Sang mùa xuân, bầu trời long lanh
Trong hơi mát màu me lá mạ.
Cửa biển cát vàng chói lóa,
Chuyển dò ngang đầy bóng nón lung linh

Thị xã ấy, chỉ chừng ấy thôi!
Sao chiều nay tôi trở về, thấy lạ?
Một đoàn tàu ra đi:
tiếng còi xao xuyên quá!

Bầu trời miền Trung xanh đến là xanh!

Chim hải âu quần quít bên mình
Cửa sóng mở một làn ánh sáng
Thị xã biển gối lên mặt nắng
Bỗng dập dềnh như muốn cất mình bay.

SÔNG CẦU

Thơ ký nhất: viết điều người đã viết!
Nhưng biết sao, khi tôi mến Sông Cầu:
Thị xã đẹp như một lời tiễn biệt,
Xanh điệp trùng núi biển đứng bên nhau.

Những hàng dừa nghiêng bóng mát xôn xao
Thị xã trắng đứng trong trưa lặng lẽ.

Xoài ở quây hàng nồn nà mặt đĩa,
Thanh long hồng như những củ su thơm.

Sắc chợ mang riêng dáng dấp miền Trung:
Nón Gò-găng tròn khuôn-trắng biển lặng,
Ô cửa vuông nửa chừng rèm mở nắng,
Ơi, sông Cầu: góc độ buổi mừng, thương.

Người ra đi thường mang gió mười phương,
Tình ở lại như một giàn thiên lý.
Đường Trường Sơn hôm qua trắng núi kẻ,
Biển miền Trung nay mở cánh buồm giăng.

Xe qua rồi, chút nhớ vẫn lằng lằng:
Thị xã trắng đứng trong lời tiễn biệt!
Lòng khẽ nhắc: đừng nói điều đã viết,
Sao âm vang cứ mãi gọi: Sông Cầu?

8-1975

BAI THƠ THU TẶNG CÔNG TRƯỜNG

Mấy hôm thao thức vắn trua
Khò thơ lục bát chưa vừa tâm tay.
Thơ về ngang buổi mai nay
Nghe như một cánh cò bay lạng lờ.
(Có gì đâu, bởi mong chờ:
Mùa thu chưa chín, bây giờ đã sang)

Rất xanh là dải Trường Sơn,
Rất ngân là động cát vàng xôn xao.

Hồ nghe mặt nước nao nao,
Biển nghe ngọn sóng đưa vào nhớ thương.
Đã từng quen thuộc quê hương,
Sao quê hương thấy khác thường sáng nay?

Phải vì gặp cánh cò bay
Từ trên giàn giáo cao này nhìn xa?
Mùa thu đang trải bao la,
Công trường đang hát bài ca không lời:
Phố quê tự phá lâu rồi
Hôm nay thức dậy giữa trời mùa thu.

Có gì đâu, bởi mong chờ,
Mùa thu chưa chín, bây giờ đã sang.
Thu này, thu của quê hương,
Bài thơ thu tặng công trường sang theo:
Miền Trung ruộng ít, sông nhiều,
Thương câu lục bát trong chiều, gió lay.

TRÊN ĐỒI QUẢNG TẾ

Ngày đó, nơi này thông đã xanh
(Tuông như cảnh sắc ăn trong tranh)
Ba mươi năm lẻ, về thăm lại:
Trẻ mãi nơi này thông đứng canh

Ý nghĩ bỗng tìm mây trắng bay:
Ba mươi năm nữa, cũng nơi này,
Đồi thông Quảng Tế* còn xanh thế.
Không phải là tôi sẽ đến đây!

Tuổi trẻ như thông tiếp tiếp chồi
Ba mươi năm nữa, đến đây chơi,
Có người bạn đọc nghe thông hát,
Nhằm lại lời thơ, sẽ gặp tôi.

10-1976

* Tên một ngọn đồi ở ngoại ô thành phố Huế.

CHƠI NÚI

Lâu lắm, không lên lại Ngự Bình,
Trập trùng bậc đá lối chênh vênh,
Đứng cao nhìn xuống kinh đô cũ
Bỗng gặp thời gian đứng với mình.

Kia, dải sông Hương nước lặng lơ,
Đây, chùa trong núi, nét nguyên sơ

Trận nào một vạn quân quăng súng?
Ngục-chín-hăm đâu, nắng có mờ?

Nấp dưới lùm tre, quán bánh bèo,
Mấy vườn mít cũ, quả còn treo.
Phải em, cậu bé ngày xưa đó
Ném sỏi vào sim cuối mé đèo?

Thông trụi gốc rồi, lại mọc thông:
Gió nồm từ phá đến, mênh mông.
Phải em, cô gái ngày xưa đó
Áo trắng nay về với trắng trong?

Buổi sáng bình yên đến ngàn ngơ:
Ba mươi năm ấy, có ai ngờ!
Hôm nay, chủ nhật xa công việc
Chơi núi, vô tình, gặp tuổi thơ.

5-1976

MƯA HUẾ

Thương Huế bao ngày mặn nước sông,
Mưa thu tưới lại những đời thông.
Thạch xương bồ trở thêm mầm mới
Lãng tâm tàn sen đã có từng.

Mưa Huế thêm đầm hương ngọc lan,
Núi xa thêm dịu nét mơ màng,

Sông gần thêm mát mùi hương xạ,
Thêm ấm còn ngô sắc đậu vàng.

Hoa giấy nhà ai hồng trước sân?
Xem chùng ngói cổ vẫn băng khuâng:
Cầu giăng nhịp trắng vui đường rộng
Cho những mùa trăng bớt ngại ngần!

Oi, giữa chiều mưa Huế vẫn vương,
Nghe hương thu mới thoảng trong vườn,
Không dung thương một chiều mưa cũ
Rung lá xoài xanh ướt mặt đường.

GHI.Ở THÀNH VINH

1

Thành phố này từng gắn bó cùng tôi :
Vòi nước máy chảy vào thùng buổi sáng,
Đĩa xôi lạc, bát nước chè đặc sánh,
Đêm bình thơ, bè bạn đông vui.

2

Ngã ba bom Bến Thủy đây rồi !
Vinh : gạch vụn lại trở về gạch vụn !

40

Thành cổ đồ, cảnh hướng dương nở muôn,
Ngõ lê-ki-ma thành trạm gác đường xe.

Thành phố này trong chõng Mỹ, tôi qua,
Ký ức cũ mang những làn chớp lóe :
Đường nhựa vỡ, ổ gà lửa tóe,
Mảnh gang thường vắng xa.

3

Thành phố này hôm nay tôi qua
Buổi sáng đẹp, mặt trời đang mọc.
Hàng phi lao bên đường số một
Lớn lên rồi như qua chiêm bao !

Thành phố mọc lên bên hàng phi lao :
Dãy nhà mới bốn tầng vươn tới ngọn.
Mặt trời màu hồng, tường vôi sắc trắng,
Nền phi lao càng xanh.

Tôi ngỡ ngàng chợt nhớ đây là Vinh
Qua tiếng hát trăm hùng trong kỷ niệm

41

Câu thơ cũ ngồn ngang gạch vụn
Đã bắt đầu vỗ cánh, bạn bè ơi!

4

Thành phố này càng gần bó cùng tôi...

2-1976

thuongmaitruongxua.vn

NGA SƠN

Tên đẹp như là chuyện cổ sơ!
Nga Sơn! Âm hưởng vọng vào thơ:
Có quan tri huyện đi chơi hội
Cởi áo cho tiên, chẳng hẹn hò.

Hình núi lô xô gợi dáng ngài,
Mênh mông biển cũ hóa nương phai,

Đường lên động tím thơm hương rạ
Cỏi tiếp bờ dâu trái bãi dài.

Động cũ không còn dấu vết tiên*
Tích xưa sao vẫn cứ triền miên?
Thần Phù, sóng rút ra xa lắm
Đề núi mang sâu một nỗi niềm.

8-1976

* Động Từ Thức ở huyện Nga Sơn, tỉnh Thanh Hóa;

TRÀ CỎ

Đuôi cát, nhìn xa, hóa mũi vàng,
Đảo dềnh như nón giữa trời quang
Ở đây, Trà Cỏ nghiêng tâm gió,
Bãi phẳng lẫn tẩn bước dạ tràng.

Lưới mới giăng dài xóm ngoại vi
Nghiêm trang miếu cỏ ngả cành si

Âm dương, ngôi dệt hình trăng điệp.
Che thán năm mòn ngủ đáy mi.

Mấy dải lâu cao phơi nắng biển,
Sớm chiều sóng bạc lượn thênh thang:
Công nhân vùng mỏ miền trên xuống,
Mai lại, lên tầng, chảy suối than.

8-1976

thuongmaitruongxua.vn

46

KHÚC CA VỀ PHỐ BIÊN

Chợ Sắt, Máy Tơ, Xi Măng, Tam Bạc...
Rất ngon ngang trong tiểu thuyết Nguyên.
Hong,

Bỗng dầm lại một chiều, qua giọng hát
Gặp băng quơ, trên Cảng Hải Phòng.

Mang tiếng hát, tôi đi trong phố biển :
Đường Lê Chân còn chuyện tướng Bà Trưng,

47

Nhà hát cũ mang tiếng mìn Lê Định
Máy bay bùng bên cửa sóng Tràng Kênh.

Khu Hạ Long mát màu áo trắng,
Viện Hải Dương mang sắc nước màu xanh
Sông Tam Bạc, bướm nâu về dẫu chậm,
Nhà máy, Tơ đã sẵn nắng vàng hanh.

Chợ Sắt, giữa hè, bán đầy hoa quả,
Ga An Dương, gió lộng dấy nhà tầng.
Coi vào Cảng, vui như tình gặp gỡ:
Hải Phòng ơi! sao bước cứ băng khuâng?

Tôi đã gặp Hải Phòng qua tiếng hát
Khi hồn tôi tiếp nhận sự yên lành:
(Những ba động thường rất cần quăng cách
Đề hình thành trong âm hưởng màu xanh).

Và tôi hiểu Hải Phòng qua tiếng hát.
Ơi, «Đằng Giang tự cổ huyết do hồng!»
Dây phượng vĩ đỏ dài bờ Túc Mạc
Hóa vệt hồng canh gác biển miền đông.

9-1976

HOA DÂM BỤT TRONG SÂN NHÀ BẠC

Đỉnh Mụ Già, hố bom dày đặc,
Sót nền hoang miếu cũ bên đường.
Và ở đó, giữa màu cây xơ xác
Những bông hoa dâm bụt vẫn lên mầm

Đến Sê-pôn tôi rất đổi băng khuâng
Khi bắt gặp nhiều hàng dâm bụt đỏ.

Kiều bào ta, những ngày ở đó
Đã mang sang sắc lửa tự quê nhà.

Một-ngին-chín-trăm-hai-mươi-chín,
rất xa quê,

Huyện Xa-côn, Bác về hoạt động.
Bác đã nhắc Việt kiều tìm giống
Trồng hoa dâm bụt trước sân nhà.

(Trồng hoa dâm bụt trước sân nhà,
Người xa nước sẽ nhớ về đất nước:
Cánh hoa đỏ rung rinh ngổ trước
Hóa cùm đèn hôm sớm thức bên nhau)...

Những điều này tôi bỗng hiểu thêm sâu
Khi đứng lặng trước ngôi nhà của Bác:
Hoa dâm bụt nở bừng trên mỗi bước
Như tấm lòng đất nước, nở từ lâu...

9-1976

CHÙM THƠ NHỎ

NÉT LÀO

Ổng nhớ bâng khuâng một nét Lào
Dáng chùa một nét. Nét tay chao.
Đường thêu một nét bay như sóng.
Một nét làn mi khẽ cúi chào.

TRẺ EM LÀO

Thương nhất làng Lào là trẻ em
Phải vì đất nước đã cưu mang

Hiền khô như một niềm tin cậy,
Như cánh Chăm-pa lộng lẽ vàng

LÀNG LÀO

Mới thấy dứa xa, đã biết làng,
Suối thường trong sáng, bến thường quang
Ai ra kín nước bên bờ đá
Đề nắng rơi đầy dọc lối sang?

TÉ NƯỚC Ở RỪNG

Chưa kịp nghe ran những tiếng cười
Đã nghe nước té ướt ngang vai
Giữa Trường Sơn, gặp duyên ngày hội,
Xe dầu không dừng, cũng thấy vui.

MAI

Vàng một nhành mai. Con gió thổi
Hoa rơi hoa đậu thấy vô tình
Chỉ riêng người ngắm hoa xao động
Thương bước thời gian bước một mình.

ĐÀO

Tưởng là Huế chẳng có đào phai,
Đi giữa vườn xuân bỗng mỉm cười:
Chắc nhẽ cảnh đào thời Nguyễn Huệ
Từ Thăng Long đến, vẫn còn tươi?